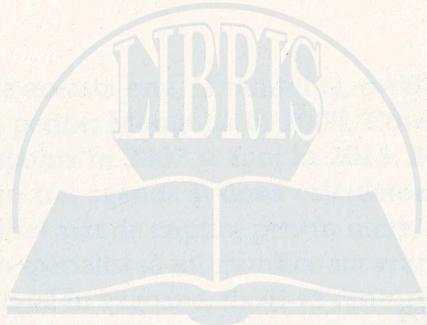

Raluca Feher

Splendidul loc al fericirii supreme

sau

Cum a găsit Feher Mongolia, Coreea și Japonia

Avionul Air China miroase a plastic nou, ca o copertă de abecedar. Stewardesele aruncă zâmbete roșii și asigurări că totul e bine, trebuie doar să însiști cu ecranele din tetiere. Nu sunt ele proaste, ecranele, ci tu eşti neacomodat cu sistemul chinezesc de touchscreen, care presupune să fugărești o îndărătnică săgetică pe ecran, să încerci să o domesticești, cum dracu' să faci asta? Butoanele sunt înțepenite, câini bătrâni și orbi care nu ascultă nicio comandă.

După trei ore de zbor, renunți să vezi un film. Încerci să dormi, înghesuindu-ți organele în scaunul mic. Doamne, ce funduri mici au chinezii ăstia, trebuie să le aibă aşa, căci altfel nu ar încăpea un miliard jumate la ei în țară. S-ar tasa plăcile tectonice și s-ar scufunda Asia dacă un miliard jumate de chinezi ar avea curul mare. În ciuda fundului mic, o familie de chinezi se lătește pe mai multe scaune, lăsându-și copilul la trei rânduri în spate. La 4:00 dimineața plodul se trezește și rage îngrijorat că nu-și găsește părinții.

Beijingul apare incert sub pâcla albicioasă. Poate fi un oraș, poate fi un săntier, poate fi o mină de cadmiu. Nu știu dacă există mine de cadmiu, dar dacă există probabil că arată ca Beijingul într-o dimineață de vară. Avionul Air China aterizează perfect, corect, ca Nadia Comăneci la proba de sărituri, înșurubându-se în saltea, 10, 10, 9.98, 10, 9.93 (asta trebuie să fie URSS care

încearcă să ne depunceze). Avionul se cuplează la brațul cu burduf al porții, dar nu avem voie să ieșim. Printre scaune intră un profesionist cu mască, dotat cu un termometru ultrasensibil care măsoară temperatura pasagerilor. Bip-bip-bip face mașinuță care scanează frunți. Îi caută pe posibili infectați cu H1N1, aviara. Ne-au întrebat și în Germania, la îmbarcare, ne-au întrebat și în avion, când ne-au dat hârtiile de completat pentru vamă. Nu, nu avem simptomele, dar nu poți să nu îți iezi măsuri de precauție. Dacă oamenii ăstaia cu funduri prea mari pentru scaunele Air China mint? Dacă au gripă sărească, febră pupezească, infecție pitigoiască? Ni se dă voie să coborâm. Ne dezmorțim picioarele și, trăgând aer în piept, călcăm pe pământ chinezesc. E 25 iunie 2009.

Nu aș ști care era data când am intrat în terminalul 3 dacă nu... Stai că stric povestea. Terminalul 3 al aeroportului din Beijing arăta în 25 iunie 2009 ca o sală de nuntă după ce mireasa a amenințat cu moartea soacra, și-a fracturat metacarpienele pălindu-și proaspătul soț în falcă și apoi a fugit cu nașul. Terminalul 3 e pustiu. Nuntașii, ăia de au venit la Olimpiada din 2008, au plecat de mult și monstruoasa construcție e goală. Olariuuuu-huuuuuu!!! poți să strigi, iar ecoul va da o raită de patru kilometri în jurul coastelor oțelite care susțin boltă terminalului și se va întoarce la tine fără suflu, obosit de atâtă efort.

Suntem mânați printre două cordoane de străjeri ai sănătății marelui popor chinez. De-o parte și de alta a culoarului sunt însirați ei și ele, cu chipie și măști, și ochi oblici care nu te privesc. Nu. Privirile te șterg de praf, îți piaptănă părul răvașit de zbor, dar nu se opresc la tine. Plutesc imateriale, se duc să se aşeze pe cocul doamnei sau pe pălăria domnului. Noi trecem prin aceste furci

caudine al căror mecanism de funcționare nu-l înțelegem. Oare ce i-o spune domnul Li copilului său când acesta îl întreabă: „Tati, tati, tu ce muncești acolo la aeroport unde zici că mergi zilnic?”

— Dragul meu, eu arunc priviri antigravitaționale, priviri cu heliu care se ridică în bolta terminalului 3, alături de alte priviri ale colegilor mei. Iar lumina zilei filtrată prin acest zid de priviri evidențiază ca într-o radiografie prezența infecției cu H1N1. E infailabil zidul de priviri și eu asta fac zilnic, le arunc de mă dor și ochii.

Încă un aparat de măsurat temperatură.

Apoi hârtii, bilete, formulare, pașapoarte.

— Dar nu vreau să stau în China, merg în Mongolia!

— Atunci treceți pe la tranzit.

E un singur om la tranzit și are o lentoare de ardelean. Un chinez ardelean este un oximoron, ați zice. Dar eu vă spun că l-am văzut, există, lucrează la tranzit la pașapoarte în terminalul 3 din aeroportul din Beijing.

Lucra în 25 iunie 2009 când o coadă enormă stătea în fața lui, mutându-se ca un dragon nătâng de pe un picior pe altul, în timp ce ardeleanul chinez verifica zborul cu care ai sosit și țările vizitate înainte de a ajunge un zimt pe spatele dragonului nătâng, exact ca mine sau ca nemțoaica de la Abbott și elvețianca ONG-istă și...

Am trecut. Suntem tot în 25 iunie, dar cu o oră mai târziu și pierdem avionul spre Ulan Bator, aşa că elvețiană, nemțoaică, români, sărim cu toții în trenulețul-autobuz-cart de golf și gonim deloc nebunește, cu părul lipit de tâmpale și nicidecum în vânt, spre poarta unde aflăm că zborul a fost amânat de la 7:45 la 20:00. De ce?

Air China nu spune de ce. Ce contează de ce? Eu, Air China, v-am întrebat pe voi de ce vreți să mergeți la

Ulan Bator? Funcționarele nu vorbesc engleză, nimeni nu vorbește engleză nici măcar din mâini. Un pic de haos nu strică nimănui. Haosul e creativitate, ar zice o reclamă la o băutură răcoritoare americană. Haosul e doar haos, aş zice eu. 200 de oameni suntem încolonați și cineva, nu știu cine, un om care știe chineză sau poate are intuiție bună, spune că vom fi duși la hotel peste zi. Pe lângă nemțoaică și elvețiană, prind în plasă o englezoaică și o copiraităriță australiană. Ea, australiana, știe că Air China se sperie la cel mai mic zefir și amână zboruri, nu vrea să riște nimic, nu vrea să facă de rușine marele popor chinez în fața comunității internaționale, care și-a, uite că zice că tetierele nu funcționează și scaunele sunt strâmte. Așa că treceți la hotel până se termină ploicica sau vântul, sau intră soarele în nori. Ușor de dat comanda asta: treceți la hotel! Când ieși din aeroport ești din nou controlat, temperatura e din nou măsurată, ai de scris alte trei formulare (mă gândesc că un biznis cu pixuri ar trebui să deschid în aeroportu' ăsta unde dai teză la engleză la fiecare zece metri).

Un autobuz trebuie să ne ducă la hotel. Respir aerul cald și umed al Beijingului și mă aşez la coadă, a șaptea din această dimineață, la urcarea în autobuzul mic și cocoșat care... Jap, tâmpla-mi intră în decolteul copirai-tăriței australiene, șoldul îmi e dislocat de o lovitură din spate și printre noi, idiotii respectuoși, își face triumfal cărare o falangă mongolă. Douăzeci de oameni calcă, împing, dau coate și se urcă primii, au locuri, noi ăștia, vesticii, stăm în picioare, pliați în tubul de calciu efervescent care este corpul autobuzului.

Beijingul ne primește fără viză. Nu am nimic pe pașaport, sunt total ilegal întrată în țară și o panică mică

pune stăpânire pe mine. Dacă animalele astea birocrate îmi fac mizerii, dacă mă arestează, dacă... ?

Mașina trece pe sub poduri și autostrăzi megalitice. Ce tare îi place „Marele“ poporului chinez. Mare și curat e cartierul aeroportului, mari și frumos croite sunt grădinile lui, mari sunt parcurile și de-un verde bolnav în albumina bolnăvicioasă a luminii de dimineață.

Doar Capital Airport Hotel e mic. Un bloc de nefamiliași, puchinos, măturat undeva sub preșul construcțiilor special ridicate pentru Olimpiadă. Recepționerii sunt înfrânti de debandadă. Ne iau pașapoartele tuturor și, până să ne aloce camere, ne trimitem la masă într-un salon imens, cu mochetă și draperii triste. Aici nu mai este 25 iunie 2009, ci 25 iunie 1986. În jurul meselor rotunde, îmbrăcate până jos în falduri de atlas roz, se atașează, ca electronii unui nucleu, călători neliniștiți în oboseala saltului peste fusurile orare. Pe o masă lungă, întinsă de-a lungul unuia dintre pereti, sunt puse, ca într-un cabinet stomatologic, tăvi de inox închise bine cu capace severe pe care elvețianca le deschide și le dezvăluie încântată conținutul:

- Găluște cu spanaaac.
- Murmur în sală.
- Tofu cu sos iute.
- Tăcere dezaprobatore.
- Marshmallow, cred.
- Uluire și ușor dezgust.
- Supăăă!!!

Uite, asta ar merge și chiar și o bere. Iau o Tsingtao cu 3,5 dolari. Scump la dumneavoastră la Capital Airport Hotel. Supa nu are gust, berea are și merge bine cu gălușca asta scârboasă și necoaptă, ca un ochi de pește gigant fierat.

O cameră video înregistrează festinul de la 9:00 dimineața, râdem, hohotim, povestim și berea îi zice *Şuuuu!!!* somnului. Sunt plină de energie, nu am viză, dar sunt în Beijing, cum dracu' să ai cinșpe mii de cordoane și cozi, gardieni și milițieni și să lași să intre cel puțin doi oameni fără viză?

Și de ce mi-ar păsa? Hai în oraș! Dar mai întâi duș.

Apa curge fierbinte și oboseala se dilată de la căldură, crește ca un balon de gumă și împinge săngele în pleoape și în limbă. Las' că am timp de Bei-jing când-mă în-t-o-r-c.

Toc, toc, toc. Fetele. Australianca și nemțoaica Anke.

— În jumă de oră e posibil să plecăm.

— Au anunțat?

— Nimic oficial. Ne-a bătut și nouă în ușă cineva care ne-a spus că a auzit că ar fi anunțat asta cei de la recepție.

Mă strecor în haine. Somnul a sărit iar, ca un greier cu detentă, s-a dus la 45 de metri mai încolo de mine. Călătorii sunt împrăștiati prin hotel, unii dorm, alții nici măcar acum nu au primit cameră, pentru că hotelul nu avea destule cartele de plastic pentru uși. Începe bătălia pentru recuperarea pașapoartelor care au fost reținute ca să se facă după ele copii xerox. Unde e al soției, unde e al copiilor?

Bulibășeală. Bâlbe, umeri ridicați, tâmplă scărinată intens. Un bărbat rotofei lovește cu pumnul în tăblia mesei și urlă la recepționera cu față vinovată: *Looook what you did to us!* Recepționera clipește și încearcă să identifice problema, se străduiește, dar nu pricepe. De ce este domnul ăsta atât de nervos?

Ai pașaportul? Îl am. Hai. Hotelul se golește, gloata retrăgându-se ca oceanul la tsunami, în stația de autobuz.

Eu nu o să mai stau 40 de minute în picioare, ne spunem cu toții, așa că vestici și estici ne aruncăm într-o cruntă bătălie pentru locuri. Curtoazia a fost violată în grup și lăsată mai mult moartă decât vie pe trotuar. Mongolii sunt uimiți, nu se așteptau la o astfel de transformare. Cu mintile întunecate de oboseală, nesomn și contactul cu haosul, ne vărsăm în fața aeroportului de unde trebuie să fim preluăți de cineva de la Air China.

Te uiți în jur și observi fragilitatea civilizației. La primul semn că paradigma se schimbă, manierele sunt părăsite ca Hänsel și Gretel la marginea pădurii.

Empatia se evaporă. Generozitatea se șterge. Neliniștea scoate fiara din tine.

Și dacă nimeni nu va avea grija de mine? Și dacă sistemul de aici nu e prietenul meu?

Suntem o turmă de câini speriați, gata să muște. Întrăm. Suntem anunțați că trebuie să mergem la poarta x. Mă uit pe tabelă și văd indicată poarta y. Grupul se rupe în două: cei care cred în ce văd și cei care cred în ce aud. Ajung la poarta bună și, în timp ce așteptăm jumătatea rătăcită, un geamărt rupe pieptul elvețienilor care a intrat pe net.

— Michael Jackson a murit acum câteva ore.

E o glumă? Michael nu poate să moară.

Călătorii se foiesc. Moartea pare mai aproape de noi acum, când știm că și zeii mor.

— Medicamente, supradoză de medicamente.

Michael e mort. Poate d-aia nu zboară Air China. Să nu lovească sufletul lui Michael pornit spre ceruri, care chiar acum plutește prin spațiul aerian chinezesc.

E 25 iunie 2009 și australianca îmi spune că taică-su își amintește exact locul în care era când a fost anunțat